

Lisbet Foss' tale i anledning af 75-året for kvindelige præster i Folkekirken

Taler

Lisbet Foss
Præst, ph.d. og forfatter

Dato

28. april 2023

Sted

Roskilde Domkirke

Omstændigheder

Denne tale blev holdt til en andagt i Roskilde Domkirke i anledning af 75-året for kvindelige præster i Folkekirken.

1 Vi skal høre nogle ord fra Galaterbrevet kap 3:

”I er alle Guds børn ved troen, i Kristus Jesus. Alle I der er døbt til Kristus, har jo iklædt jer Kristus.. Hér kommer det ikke an på at være jøde eller græker, på at være træl eller fri, på at være mand og kvinde – for I er alle *én* i Kristus Jesus! Og hører I Kristus til, er I også Abrahams afkom, arvinger i kraft af forjættelsen.”

Jeg *elsker* – når gudstjenesten er forbi og vi skal ud, og præsten går ned ad midtergangen – at vi da rejser os: ja for at ære præsten? Nej embedet, eller forkynderen. Af hvis mund vi nu, til vor store glæde, har hørt ”Guds ord og vor saligheds lærdom” som Palladius, Sjællands første evangeliske biskop, udtrykte det.

Jo for dét en præst er kaldet til, er netop dette.

15 Intet andet end dét.

Fordi det på dette sted drejer sig om grundvilkårene for vort liv: Nemlig om vor tilværelses udsathed. Vor selvished. Vor dødelighed. Og ikke om alt muligt andet, som lige er oppe i tiden. Hvorfor vor præst må læse sig *dybt* ind i Evangeliet som det mest originale af alt, og som den store glædelige nyhed for dem der er stillet som vi er det – og så lade dét tilgå os. Til liv og glæde for os.

Fint nok – men hvad så med os andre, eller det almindelige præstedømme, som enhver ”der er krøbet ud af dåben” som Luther siger, har del i?

25

Jamen dét er der da rigeligt med plads til, for dét realiserer vi ikke mindst i vor

dagligdag! I husker vendingen fra Katekismen om det ”enhver husfar skal lære sine husfolk”, og det kan vi let oversætte, for hvad er smukkere og mere nødvendigt, end når en mor synger for sit barn og fortæller om Frelseren? ”Den broderlige samtale”, Luther igen, ikke at forglemme – mellem vennerne og dem vi møder – igen noget alle kristne har del i. Og sidst men ikke mindst – når vi som nu udgør en bekendende og lovsyngende menighed!

Så *alle* står vi i linjen fra apostlene! Mens nogle altså er sognepræster/nemlig dem der er uddannede dertil, og kaldede af en menighed og ordentligt indsat. Til gavn og glæde for os alle. Menighedens tjenere.

Mænd, såvel som kvinder.

Jamen, Herren udvalgte dog tolv *mænd* til at være vidner og gå ud i alverden?

Helt rigtigt!

Men som argument betragtet: en ren tankeløshed: Havde der været kvinder iblandt, kunne de ikke i hine tider være gået ud i verden med dyden i behold, for nu at sige det uforblommet. Komfortable for kvinder var datidens rejseforhold just heller ikke. Her må lidt historisk sans til.

Så kirken er et fællesskab af Kristustroende, samlet om evangeliets ord, og om den hellige dåb, den hellige nadver. Udtalt af kvinde- eller mandemund, udført af mande- eller kvindehånd – det kommer ud på et.

Og som før ordet elske faldt mig i munden – kunne jeg følge det op med at erklære: At kirken med dens gudstjeneste dog er det dejligste sted. En himmel på jord. Forsmag på det der skal komme.

Og det hvad enten du står der i fuldt ornat. Eller sidder rigtig godt i din kirkebænk sammen med alle de andre.

Som Guds børn ved troen. Alle én i Kristus.

Det kan vi ikke takke nok for!

Guds ord og vor saligheds lærdom.

Hver eneste gang vi er her.

70

Også i dag.

I dette øjeblik.

75 Arvinger i kraft af forjættelsen.

Derfor:

*Gud, lad os leve af dit ord
som dagligt brød på denne jord,
80 og før dermed fra grådens dal
os hjem til Himlens frydesal! AMEN*

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

85

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Jubilæumstale

90

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/lisbet-foss-tale-i-anledning-af-75-aret-for-kvindelige-praester-i-folkekirken>

95

100